

A nap, amikor Robert Merle leült borozni azzal, aki jóval az Internet Után született, és azzal, aki még Látott Fakutyát. Talán az újév napján vagyunk.

RM: szörnyen lesoványodtak, uraim, amióta utoljára találkoztunk.

LF: emlékeim szerint még nem is találkoztunk

RM: akkor engedje meg, hogy bemutatkozzam, RM, a híres regényíró meg miegymás... ámbár feltenném rá a szebbik sétatálcám, hogy éveken át egy kávézóban ittuk a reggeli feketét. talán ha a hely változott volna.. de nem, uram, még mindig a rozoga tonett-székek, még mindig az ócska asztalok, itt minden a régi, csak maga változott, és üssön meg a guta, ha nem maga az is, akivel az a botrányos eset történt... na de fátylat rá, hát nézze, legalább a Két nap az életet csak olvasta tőlem? az egy igazán velős darab, és ha nem kedveli a hosszúra nyúló rétek-mezők súlyos könyvtároltelékeit, bizonyos ajánlhatom figyelmébe, igazán nem önhittség azt állítani, hogy ebben megleli számításait. ma már egy Dickens csak elveszi az ember idejét...

LF: de kérem, semmi gondom Dickensszel

RM: ne szégyellje, uram, sokan teszik le a fegyvert éppen a lapok súlya miatt.. igazán rémisztő tud lenni az a pacsmagoló, minden apró incifinci inasra kiterjedő modorosság, hát még ha hét-száz inas hétszáz gúnyája feszíti a regényt. én ilyesmiben nem gondolkodom, ezzel senki nem vádolhat..

IU: ha szabad közbevetnem valamit, és tényleg csak félve, ki vagyok én, amellet persze, hogy kik önök, uraim, bár hogy őszinte legyek, az első kérdés izgat csupán, tehát kérdem én, ki vagyok én?

RM: hogy ki ön? ha nem éppen tegnap ünnepelte volna neve napját, akkor is vígan válaszolnék, mert mindent tudok önről, de előbb nézze csak meg magát abban a szép hosszú tükörben a pult fölött!

LF: nekem pedig, ha nem haragszik, igazán rendelhetne egy eszpresszót

IU: kérem, én ezt nem értem. itt az áll, hogy én, és ezzel igazán nem segítenek a problémámon! egy eszpresszót kérnék, meg egy... legyen még egy eszpresszó. kettőt kérnék.

LF: az enyémet cukor nélkül, tejszínnel

IU: két eszpresszót cukor nélkül, tejszínnel

RM: mi a véleményük Munkácsyról, önök szerint jogos, hogy kiállíthat, míg az impresszionisták csak a függetlenek közt?

LF: ugyan, ön szerint számít, mely terem látja vendégül a képeket, ha az emberek nyitott szemmel sétálhatnak el előttük?

RM: ön talán járt már az impresszionisták bármelyik képe közelében?

LF: természetesen.

RM: és mit gondol, nem túl amatőrök? nem volna jobb inkább asztalossegédnek, gyári munkásnak mind?

LF: miért, ön talán úgy gondolja, hogy a kettő feltétlenül kizárja egymást? gondolja, hogy mindig lesz majd, aki képet vegyen egy nagynevű piktortól? minő maradi önteltség ezt feltételezni, hiszen ön látta az impresszionisták képeit, ám csak a cilindere árnyékából, így hát gondol, amit akar... néha csak kenyeret kér a nép, és ilyenkor a cirkuszi oroszlán menti a bőrét, mert fél az ezüstvillától, fél az ezüstkéstől

RM: de kérem, hagyjuk az oroszlánt, az igazán nem tehet semmiről

IU: honnan tudja, hogy tegnap ültem nevem napját? egyáltalán honnan tud rólam egyebet, mint amit a szemével lát és a fülével hall? miért tud rólam többet, mint én ugyanerről a személyről?

LF: uram, kérem, nézzen szembe a ténnyel, hogy a homlokára van írva minden.

RM: úgy kérdez, mintha nem éppen ön kötné az ember orrára életének minden szegletét. ugyan honnan tudnám, ha nem öntől, aki kiapadhatatlan forrása és szócsöve önmagának?

LF: ami pedig azt a botrányt illeti, igazán tudhatná, hogy a lapok...

RM: ön egy költő. tudta ezt? igen, ön egy költő. hitvány ugyan, mert a sorai kuszák, nyelvezte közönséges, és remélem, nem töri le láthatólag töretlen lelkesedését, de sikertelen is. azt mondanám, ha egyáltalán hinnék az ilyesmiben, hogy ön talán nem a megfelelő kor szülötte. mondja, kérem, hány lába van? kettő? nem gondolja, hogy unalmas, sablonos, a száraz szardínia szürkeségéhez színben hasonlatos ez a szomorú tény? gondolja át.

LF: valóban, tudja, hány kétlábú költő futkos manapság a szajna partján? ahogy mondta, Merle úr, ahány száraz szardínia itt lent az utca végi halasnál. tudniillik nem föltétlenül a legfrissebb áruval kereskedik, ha szabad ilyen finom kifejezéssel leírnom üzleti tevékenységét. két láb? két fül? a két kézzel egyetértek, azzal igazán nem érdemes foglalkozni, na de a többit ... megfontolandó.

IU: meghibbantak? még az sem biztos, hogy tényleg az a költő vagyok, akinek tartanak. adjanak egy papírost. tollat.

LF: sajnos csak szalvétám van. Merle úr, mint híres író, ön bizonyára hord magánál megfelelő célszerszámot

RM: állok szolgálatukra. remélem az időleges emlékezetvesztés nagyobb volumenű versekre ragadtatja majd, mint régi énjének digitális hulladécai.

LF: elmagyarázná, kérem, mi végre használja a digitális hulladék kifejezést, amikor poéta barátunk láthatóan identitászavarral küzd?

IU: kérem, uraim! türelem.

RM: kérnek még valamit? amíg várakozunk, igazán legurulhatna még ebből a rajnai rizlingből

LF: én már két éve nem iszom. tudják, az asszony szerint a káros szenvedélyeim okán vagyunk ott, ahol vagyunk.

RM: hát hol vannak, kedves uram?

LF: a hatodik gyereknél, ha mondom.

RM: tudja nekem is vannak, de ahogy emlékszem, és talán még jól emlékszem, egyiket sem a bor, de még nem is a pipadohány hozta. nem úgy van az, önt, uram, a felesége bizonyára egyéb okból tiltja a szesztől.

IU: uraim, jelentem, elképzelhetetlennek tartom, hogy én legyek az a költő, akit önök oly egyértelműen idevizionáltak. hogy tehetségtelen vagyok, abban ugyan nem tévedtek, de jelen állás szerint mindennemű ambíciónak is híján lennék. ha jutott is, csak torz, nem költői gondolat, eszembe, de mire papírig lavíroztam volna a nyomorult párát, az eltűnt, és ami maradt, azt, ha vernek, sem tudnám papírra vetni. nézzék, erre futotta.

RM: valóban, ez nem sok.

LF: mondja, nem lehet, hogy csak az ihletettsége hiányzik? igazán nem várható el egy költőtől, hogy vezényszóra költsön, mint a kotlós

RM: ha engem kérdez, szerintem elvárható. mit tenne, ha lovát a kovács nem patkolná meg, mert elfogyott az ihlete? nem ihlet, tehetség kérdése ez. ha a kovácsnak van műhelye, patkója, patkolni való lóva, no meg két ilyen tapasztalt világfi, hogy ezt végignézzék, bizony a kovácsnak

költetni kell. már úgy értem önnek. ha ön költő, ön költ. ez az ön feladata, életcélja, hivatása, lételeme.

IU: nagy az esélye, hogy értettem a párhuzamát a kovács és énköztem, és bár nem értek egyet, mert a költő szellemi, a kovács testi erejével keresi kenyerét, ettől még nem lettem nagyobb költő, mint azt a mellékelt haikum mutatja.

RM: haiku, már hogy lenne ez haiku, tudja mi ez, drága poétám? ez bizony egy szép kalligrafikus költemény, és ennél a pontnál kénytelen vagyok beismerni, hogy talán a két lábával együtt is érvényre juthat, legyen akármely világ szülötte, de hogy nem a költészet terén, erre a szebbik sétatálcámat teszem.

LF: a szebbik sétatálcája immáron legalább két fogadás tárgya. felteszem rendszeresen felteszi.

RM: ön kész poéta, ifjú barátunkkal ellentétben. gyanúsnak találtam már az első találkozá-sunkkor. az orra rándulása árulta el.

IU: tudják, minél többet esik szó a kovácsmesterségről, annál inkább magaménak érzem.

RM: esett szó a kovácsmesterségről? bizonyára elejthettem a történet fonalát a két pohár közti súlyos szünetben.

LF: az író, a költő és a kovács asztalánál egy ilyen apróság nem okozhat fennakadást, mindazonáltal ma reggel azzal a gondolattal keltem a feleségem és hat gyermekem mellől, hogy kísétálok ide, a megszokott sörözőmtől két utcával lejjebb lévő kávéházba, és új káros szenvedélyt találok magamnak, amit hat gyermek és egy sok mindenre kapható feleség mellett is gondtalanul űzhetek. jól sejtem, uraim, hogy önök segíthetnek rajtam?

RM: a hosszú éjszaka, a világvége és rövidke emlékezőtehetségem működésbe léptek. kérdem én, van értelme új szokásoknak nekiesni most, amikor talán minden szokatlanul üres lesz és hideg?

IU: tudja, ha nem gondolnám most már véglegesen, hogy szakmám a kovácsmesterség, azt gondolnám, ezt már olvastam valahol. nem ön az, aki számára a világvége csak egy új világ kezdete?

LF: Merle úr hajlamos a legrosszabbat feltételezni az eljövendőről. tartsák meg az aprót, remélhetőleg lesz még esélyük máshol visszaadni.

Egidius Golob (Ausztria) munkája – Ludvig Nemzetközi Művésztelep

